

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Az aktuális trükk*

Kopp, kopp.

– Befelé! – kiáltja Editth, akinek melleleg az a kedvenc mondata értekezleten (keden van 8-tól 4-ig, részegen sem mindig kibírható), hogy: „Térdre, imára!” Hangja öblös, miként a teste, de élvettség bujkál benne (miként a testében). Nem szép. Igaz, nem is csúnya: egyszerűen csak hervadt kicsit.

– Csókolom, Editth! – mondom, és szórakozottságot mímelve az aktacsomóba révedek, mint aki nagyon tanulmányozza a problémát, vagy még egyszer átfutja a feljegyzést, nem maradt-e benne valami huncut hiba, mert aki dolgozik, az hibázik, védekezik mindenki a házban. – Daniellácska megkért, hogy hozzam be ezeket – árurom el rögtön a kiscsajt, mert fő az elnök asszony kegyeibe való férközés –, ugyanis nagyon fontosak, és mai leadási határidősek – idézem fel lazán a nyelvezetet, melyet közigazgatási alapvizsgára sajtóírtottam el.

– János! – tükröztet kellemes meglepetést az arcán Editth. – Micsoda kellemes meglepetés, hogy újra látom! Már azt hittem, az a kikent rüfke jön vissza – arca máris villámokat szór, majd meleg esőt permetez – rám: azt mesélik, imádja lepisilni a szeretőit. – Na, mutassa, mit hozott!

Mutatom, és mindketten *arra* gondolunk.

– Jánosom, drága! – simogat meg a hangjával és könyökön ragad: *péniszkönyök*, ezt keresi, megvan! – Hányszor mondjam még, hogy ne sajnálja meg Daniellát! Úgy játszik a férfiakkal, ahogy csak akar. Magát is az ujja köré tekerte! – Közben az aktákban lapoz. – Na tessék, itt egy helyesírási hiba... meg itt... meg itt is.

– Ugyan, dehogy tekert, Editth. Egyszerűen csak jó a szívem: vajból van, vajbából, teavajból. Lány, mint a tavaszi eső, és sugárban omlik alá, mint a... hiszen tudja! – Lehajtom a fejem, és szendén felpislogok, mert tudom, hogy ennek nem lehet ellenállni: a nagy tudású, ámde annál szerényebb cukrosfiú.

– Szólítson Esmeraldának, János! – nyög fel Editth, mint akinek nemsokára indul a busza, és tényleg: nehogy lekésse! Ezzel ébred minden nap. – Tudja, hogy azt szeretem.

– Megtisztel, Editth. De kérem, engedje meg, hogy Aldának szólítsam! Az nagyon jól állna önnek!

– János... János, maga javíthatatlan! Maga vérbeli párizsi lett. Ne nézzen rám ilyen sugarasan, mert elolvadok! Szóval mondja csak, miért lágyít meg mindig Dani-

* Részlet a *Feljegyzések a hivatalból* című regénykéziratból.

ella irányába? Miért védi azt a lányt? Talán tetszik magának? Mert azt nem ajánlom! Már ketten lettek érte öngyilkosok. Inkább foglalkozzon a saját ügyeivel! – Ezen mindketten felnevetünk. – Nem azért mondom, de kevés az aktája. Tulajdonképpen idén ez az első – azzal felemel az asztalról egy vékonyka csomagot. – Ha valakinek feltűnik, nehezen tudom megmenteni.

– Igazán és *előre is* köszönöm, Alda! Biztosíthatom, hogy nem leszek hálátlan. Ami pedig Daniellát illeti: sajnálom, hogy annyit dolgozik, és mégis mindig a kirúgástól retteg. Ez valami kényszerképzet nála, vagy mi. Pedig tudom, hogy Alda érte is mindent megtenne, hiszen kiváló munkaerő – csak bátorítani kell egy kicsit.

– Nem kell azt bátorítani, János – mondja szárazon –, ha igaz, amit hallok róla. – Szórakozottan rám pillant, látszik, hogy túlmentem valami határon, anélkül, hogy észrevettem volna, és most szívni fogok. – Mondja csak, János! – pillant rám, és szórakozottan lapozni kezd az aktámban. – Mennyi sót isadtunk ki júniusra?

A számtalan trükk egyikének – melynek én vagyok a felelőse – a következő a lényege: a Só- és Egyéb Szóróanyagok Hivatala (SÉESZH) a tél közepén, központi költségvetési forrásból többszázezer tonna útszóró sót vásárol a nagyobb bevásárlóközpontoktól, és a nyári hónapok során eljuttatja azt a Síkosság-mentesítő Állami Vállalatnak (SÁV: a sajtó és kritikusaink – akik egyben ellenségeink is – szerint: széles-SÁV), majd adminisztrációs tévedésre hivatkozva az egész ügymenetet sztorinórozunk, a sót pedig leselejtezzük. (Ennek olykor áldozatává válik egy-két tájékozatlanabb ügyintéző, de hát miért nem ment programozónak, ugye.) A SÁV a nyár folyamán (szerintünk túlságosan is) nyomott áron eladja a nagyobb bevásárlóközpontoknak a „nyakán maradt” sót, a pénzen pedig mindannyian osztozunk. Ezek után – a tél beálltát és néhány figyelmetlen autós halálát követően – a SÉESZH (újfent és az újabb központi költségvetési forrásból) a nagyobb bevásárlóközpontoktól meglehetősen magas áron sót vásárol fel, elenyésző részét leszóratja az utakra, majd a maradékot a nyár beálltával ismét átadja a SÁV-nak, aztán sztorinórozunk, kirúgunk, a SÁV-os üzletkötő kollégák pedig felkeresik a nagyobb bevásárlóközpontokat – és kezdődik minden előlről.

– Ööö... – mondom, mert fogalmam sincs: az ilyen hülye szám-dolgokat egyszerűen képtelen vagyok megjegyezni. – Ezt így most fejből nem tudnám megmondani, de nem keveset, az tény. A SÁV már meg is kereste a bevásárlóközpontokat, és úgy tudom, nemsokára megegyeznek az árban... bár meg kell jegyezni, hogy egyre szemtelenebbek, és mind kevesebbet akarnak fizetni. Pedig nekik így is megéri!

– Csitt, Jánosom! Erről egy szót sem! Itt a falnak is füle van, és maga minderről természetesen semmit sem tud.

– De hiszen mindenki beszél!

– Az mindegy. Nekünk akkor sem szabad tudni, és pláne beszélni róla. Világos, fiatalember? – Dühösen (ám annál nagyobb, amolyan *megbocsátó* szeretettel) néz rám. – Meg vagyok értve? Még csak az hiányzik, hogy minden taknyos kölyök belepofázzon az ügymenetbe!

Rémülten pislogok: ha van valami, amiben még a szexnél is járatosabb Editth asszony, az a pénzügyek meg a kiabálás. Nem tűri, hogy ne ő legyen felül (pont, mint dugás közben, állítják a régi kollégák).

– Szóval mennyi sőtadtunk ki? – kérdezi olyan zord hangon, hogy merevedésem támad – a derekamban.

Közelebb lépek, és lesunyit fejjel, kétségbeesetten kutatni kezdek a feljegyzésben, mert tudom, hogy valahol ott kell lennie a számnak, hova írhattam, és hol volt az eszem, hogy nem az első sorba, én, idióta – mert itt bizony most helyzet van. Közben azért igyekszem úgy Editth-hez dörgölőzni, hogy beszívhassa a parfümömet – attól ugyanis mindig elgyöngül.

Villámgyorsan olvasom a sorokat, de sehol a júniusi adatok, baszki! Szikével a csuklómba tetoválom ezután a kurva számokat, fogadkozom, hogy mindig kéznél legyenek. És ha kimegyek, felhasítom a lapos hasát annak a csodaszép ringyónak, a saját belével megfojtom, és utána szájba baszom, az biztos. (De miért? Mindegy, helyzet van a közizgazgatásban!) Már kettőt vonaglottam, a parfüm árad (a farkamra is fújok minden reggel), de nem használ.

Picsába.

– János – mondja Esmeralda, hátradől, nedve pedig vizes zacskó betonjárdához csapódását idéző hangot hallatva az íróasztal lábára fröccsen. – Milyen parfümöt használ? Megőrjít vele!

Megkönnyebbülök, mert közben rábukkantam a lap alján a mondatra, amelyik az adatot tartalmazza: de sajnos nyomban látnom kell, hogy a szám a következő oldalon lesz, és feltűnő volna most lapozni.

– Ó, nem is tudom... – vetem fel a fejem könnyedén, és elegánsan megfeledkezem a kiadott sómennyiségről. – Valami uniszex cucc – a szexet megnyomom, ahogy kell, és ahogy mesterem, Béla bá tanította.

– Értem... hát nagyon kellemes, tudja meg! János, tudom, hogy sok van a vállán, hogy rengeteg a munkája... Nem is olyan fontos az a szám, majd megnézi később.

– Köszönöm, Alda. Ön egy tünemény! – (Szeretek kedves lenni a szép korúakkal, ha azok a főnökeim, és valamilyen szinten rajtuk múlik, mennyit keresek minimális munkával.) – Máris utána nézek, és telefonon referálok.

– Nem szükséges. Bár nagyon szép a hangja telefonban... azt kell mondanom, hogy maga úgy tökéletes, ahogy van, János.

– Nem tagadom: egyetértek.

– Na és mit csinál hétfőn?

– Ööö... még nem találtam ki.

– Mit szólna, ha... – ám ekkor megszólal a telefon: látom, hogy a Minisztériumból hívja az *informátor*. Editth megint ön maga, felsőbbrendű kézmozdulattal int, hogy távozhatom.

Elindulok, vert seregként támolgyok ki az előtérben, a titkárnői, puncsi-illatú asztalnál hullámozó Daniellához, és csak csüggedten intek neki, hadd sajnáljon, és érté-

kelje nagyobbra, mint amekkora valójában volt, amit érte tettem, és majd egyszer szeressen. Pusztit dobok neki, becsukom magam mögött az ajtót, és elhatározom, hogy amint visszaérek az irodámba, utánaézek, mennyi só ment ki júniusra.

Igen, igen, tudom, hogy kemény meló lesz, de az adófizető magánvállalkozók joggal várják el, hogy az állami szféra alkalmazottai megdolgozzanak a pénzért, amit tulajdonképpen ők adnak össze az adóforintjaikból, vagy legalábbis valami ilyesmit tanultunk költségvetésből (*köcsiből*, egymás között csak így hívtuk).

NAGY-KÁLÓZI ANNA